

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M.P.**, narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Městský úřad Klatovy**,
sídlem nám. Míru 62, 339 01 Klatovy

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve zveřejňování osobních údajů žalobce

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webové stránce města Klatovy na URL <http://www.klatovynet.cz/>, a to konkrétně jména, příjmení, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy žalobce v žádosti žalobce o informace ze dne 3. ledna 2019 a odpovědi žalovaného na ni ze dne 4. ledna 2019, č. j. T/1/19/Stj, byl nezákonný.
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, jímž by soud určil, že zásah žalovaného vůči žalobci, spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webové stránce města Klatovy (URL <http://www.klatovynet.cz>), a to konkrétně jeho jména, příjmení, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v dokumentu obsahující žádost o informace, kterou žalobce podal dne 3. ledna 2019 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 4. ledna 2019, č. j. T/1/19/Stj, byl nezákonný.

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že žaloba se týká zveřejňování osobních údajů žalobce na webu žalovaného, konkrétně na URL: https://www.klatovynet.cz/mukt/user/106/prilohy_2019/t01_19.pdf.
3. Nejpozději dne 26. 3. 2019 žalovaný zveřejnil žalobcovo jméno, příjmení, adresy bydliště a trvalého pobytu, e-mail žalobce a informace o tom, že žalobce podal žádost o informace, čeho se žádost týkala a jak byla vyřízena. Ke zveřejnění došlo v rámci poskytnutí informací ze dne 4. 1. 2019, č. j. T/1/19/Stj. Předmětný dokument se zobrazuje též ve výsledcích vyhledávače Google. Žalobce se o nezákonném zásahu dozvěděl až dne 11. 10. 2019, kdy o něm byl informován svým advokátem (stále však v objektivní dvouleté lhůtě podle § 84 odst. 1 s. ř. s.).
4. Podle žaloby docházelo zveřejňováním osobních údajů žalobce k setrvalému a dlouhodobému zásahu do žalobcova veřejného subjektivního práva na ochranu soukromí, specificky pak práva na ochranu osobních údajů a práva na informační sebeurčení. Jednalo se o přímý zásah do jeho osobní sféry, neboť se mohl každý, kdo si prohlížel oficiální webové stránky žalovaného, nebo kdo informace vyhledával pomocí vyhledávače Google, seznámit s tím, jak se žalobce jmenuje, kde má adresu trvalého pobytu (tedy kde bydlí se svou rodinou), na jakém e-mailu ho lze kontaktovat, dále se mohl každý seznámit s informací, že žalobce podal žádost o informace, jakož se mohl každý seznámit též s předmětem jeho žádosti o informace, která může být těmi, kdo neznají motivaci k takovému dotazu, vnímána jako nevhodná, „hloupá“, obstrukční, případně narušující pokojný stav místního uspořádání existujících vztahů. Žalobce ve zveřejnění spatřoval obdobu umístění žalobce na středověký pomyslný pranýř za to, že si vůbec dovolil podat žádost o informace, neboť pokud bude nějakému subjektu vadit žalobce, jeho činnost, nebo jeho žádost o poskytnutí informace, mohou tyto subjekty žalobce ústně, písemně anebo též fyzicky atakovat. Žalovaný svým postupem poskytl těmto osobám veškeré potřebné informace.

5. Žalovanou deklarací nezákonnosti zásahu by došlo ke značnému zadostiučinění a nápravě narušené důvěry žalobce v právo a veřejnou správu a žalobce by získal kvalifikovaný podklad pro uplatnění nároku na náhradu újmy ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. a současně by nejspíše dosáhl alespoň částečné kultivace veřejné správy, neboť žalovaný by se na základě jeho žaloby jistě do budoucna více snažil, aby v jeho praxi nedocházelo k porušení práva na ochranu osobních údajů, tím spíše v případě žalobce. Pozitivní efekt takové žaloby na ochranu osobních údajů přitom může podle přesvědčení žalobce být stejný nebo daleko vyšší, než mnohá školení o nařízení GDPR, a to za nepoměrně nižší cenu.
6. Žalobce odůvodnil, proč o informaci žalovaného žádal, a dodal, že spolu se svým advokátem vyjadřují nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na internetu Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.
7. Žalobce žádal, aby soud určil nezákonnost žalobou specifikovaného zásahu žalovaného.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že nemá samostatnou procesní právní subjektivitu a že není najisto postaveno, zda byla žaloba podána v prekluzivní dvouměsíční lhůtě (z printscreenu vyhledávače google nelze zjistit, kdy byl pořízen ani kým byl pořízen), přičemž pokud jej právní zástupce žalobce pořídil již v březnu 2019, není zřejmé, proč s podáním žaloby, resp. s dotazem na její podání, otálel až do října 2019.
9. Podle žalovaného nedošlo k žádnému zkrácení žalobce na jeho právech. Zveřejněné údaje týkající se žalobce jsou obecně známé (např. obchodní rejstřík), z vůle žalobce jsou uvedené údaje zveřejňovány (např. z wikipedie lze zjistit všechny žalobcovy údaje včetně data narození), neboť žalobce je mediálně velmi aktivní. Nelze tedy přisvědčit žalobě, že došlo k zásahu žalobcova práva na ochranu soukromí, neboť nebylo zveřejněno nic, co by již nebylo veřejně známo. Žalobci tak nemohla vzniknout žádná újma. Navíc je zcela zřejmé, že už před podáním žaloby byly dotčené údaje zcela anonymizovány. Ani z obsahu poskytovaných informací nelze nijak dovodit, jak by mohlo jejich zveřejnění jakkoli žalobce poškodit. Není proto naplněn požadavek ustanovení § 82 soudního řádu správního, neboť žalobce nebyl zveřejněním nijak zkrácen na svých právech.
10. Žalovaný nepopřel, že mohlo dojít k administrativnímu pochybení, které však bylo napraveno. I přes toto pochybení je však žalovaný přesvědčen, že v tomto konkrétním případě nemohlo jednáním žalovaného dojít k žádné újmě na straně žalobce. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že ze strany žalobce se jedná pouze o zneužívání práva a jednání žalobce by tak nemělo požívat soudní ochrany. Tento přístup žalobce, resp. jeho právního zástupce, je zřejmý i z požadavku na ústní projednání věci, přičemž není zřejmé, jaký přínos od něj lze očekávat. Pouze bude moci právní zástupce žalobce posléze (případně) žádat vyšší náhradu soudních výloh.
11. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu odmítl, případně zamítl. I kdyby soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, tak s ohledem na zcela účelový postup žalobce nemá soud

žalobci přiznat náhradu nákladů řízení.

IV.

Replika

12. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný je ve věci pasivně legitimován, rozhodující je, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl, sdružené osobní údaje nesměly být žalovaným zveřejněny a že trvání na nařízení jednání není projevem zneužití práva. K nákladům řízení žalobce uvedl, že zásah žalovaného není bagatelní, částka nákladů řízení je pro žalovaného na rozdíl od žalobce bagatelní, náklady řízení byly žalobci v obdobných věcech přiznány, když pro rozhodnutí o nákladech řízení je významné i to, že se žalovaný žalobci neomluvil a žalobce dehonestoval.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

13. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích ve vztahu k meritu věci.

VI.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

VII.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba je důvodná.
16. Podmínkou procesního úspěchu s žalobou na určení nezákonnosti zákonného zásahu podle § 82 odst. 1 s. ř. s. je, že žalující strana byla přímo zkrácena na svých právech žalovaným nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
17. Podle § 83 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Proto je nedůvodnou námitka žalovaného, že žalovaný nemá samostatnou procesní právní subjektivitu, neboť citované zákonné ustanovení reguluje speciální pasivní procesní legitimaci v tomto druhu soudního řízení jednoznačně tak, že žalovanou stranou má být správní orgán, a nikoliv územní samosprávný celek (město Klatovy), neboť se jedná o nezákonný zásah povinného subjektu – žalovaného, který vyřizoval žalobcovu žádost o informace. V řízení jde o plnění povinnosti zveřejnit poskytnuté informace dle § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.
18. Žaloba musí být podle § 84 odst. 1 s. ř. s. podána do dvou měsíců ode dne, kdy se

žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, avšak nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Ani námitka žalovaného, že žaloba nebyla podána včas, není důvodná, protože žalobce tvrdil a prokázal emailovou korespondencí, že se o zásahu dozvěděl od svého procesního zástupce až 11. 10. 2019. Skutečnosti vyvracející toto tvrzení nebyly žalovaným ani tvrzeny, natož prokázány.

19. K věcné důvodnosti žaloby uvádí soud následující.
20. V posuzovaném případě žalovaný nepopíral, že zveřejnil osobní údaje žalobce sestávající ze jména, příjmení, bydliště a emailové adresy. Součástí zveřejněných informací bylo, že žalobce podal žádost o informace, čeho se žádost týkala a jak byla vyřízena.
21. Právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Nejvyšší správní soud vyjádřil obecná východiska týkající se ochrany osobních údajů např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68, kde konstatoval, že *„zpracování osobních údajů vychází ze zásady, podle níž právo disponovat s osobními údaji náleží fyzické osobě, k níž se tyto informace vztahují (subjektu údajů), a nikoli tomu, kdo je jejich držitelem. Je proto logické, že základním právním titulem pro zpracování osobních údajů je z principu věcí souhlas subjektu údajů. Požadavek souhlasu však není zákonem stanoven jako absolutní. Zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého nebo osobního života.“*
22. Podle § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, může povinný subjekt zveřejňovat informace, k jejichž zveřejnění není povinen podle odstavce 1 citovaného zákonného ustanovení, avšak za podmínky, že to zákon nezakazuje. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stanoví, že osobní údaje smí povinný subjekt poskytnout jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
23. Dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů č. 101/2000 Sb. účinného ke dni 26. 3. 2019 se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Osobní údaj ve smyslu citované definice tedy představuje taková skutečnost či informace, na jejímž základě (příp. v kombinaci s dalšími prvky) lze přímo či nepřímo zjistit identitu konkrétní osoby.
24. Podle § 4 odst. e), l) zákona č. 101/2000 Sb. se rozumí zpracováním osobních údajů mj. jejich zveřejňování, jímž je jejich zpřístupnění zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu. Umístění osobních údajů na web neomezeně přístupný třetím osobám, který žalovaný provozoval a podléhal jeho kontrole, tj. byl schopen ovlivnit jeho obsah a udržování těchto údajů přístupnými, lze jednoznačně podřadit pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.
25. Podle § 4 odst. j) zákona č. 101/2000 Sb. je správcem každý subjekt, který určuje účel a

prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj.

26. § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stanoví, že žadatel o informaci musí do své žádosti povinnému subjektu uvést mj. jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa. Žadatel je povinen osobní údaje do žádosti uvést proto, aby tato mohla být ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím vyřízena, neboť anonymní žádosti o poskytnutí informace správní orgány nevyřizují. Z toho vyplývá, že osobní údaje žadatel poskytne povinnému subjektu výhradně pro potřeby identifikace žadatele a vedení řízení o podané žádosti, přičemž tento účel se naplní vyřízením žádosti. Jakékoliv další zpracování (zahrnující zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá a k dosažení popsaného účelu to není nezbytné. K oprávněnému následnému zveřejnění osobních údajů žadatele povinným subjektem může podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. dojít pouze ve dvou případech – udělil-li k tomu žadatel souhlas, nebo v případech uvedených v § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb.
27. Pokud jde o osobní údaje, které již byly zveřejněny, pak § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. stanoví, že správce může zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem - tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že údaje zveřejněné v různých zákonných veřejných seznamech se stávají oprávněně zveřejněnými údaji ve smyslu zákona, při jejichž dalším zveřejnění již není vyžadován souhlas subjektů údajů. Ochrana osobních údajů ale ani zde není prolomena úplně, neboť další zpracování veřejně dostupných údajů nesmí představovat zásah do soukromého či osobního života subjektu údajů (např. uvedení bydliště osoby, jež se liší od sídla uvedeného v živnostenském rejstříku, již takovým zásahem je). Legitimní je zejména jejich využití v rámci účelu, pro který byly shromážděny, například vytvoření statistického přehledu o podnikatelích v rámci regionu na základě informací z živnostenského rejstříku, použití konkrétních údajů o podnikatelích v tisku či jiných periodikách, atp. Situace, kdy povinný subjekt zpracoval osobní údaje získané na základě jemu adresované žádosti o poskytnutí informací, však představuje zcela odlišný skutkový stav, na který nelze aplikovat § 5 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů. Nejedná se zde o zpracování oprávněně zveřejněných údajů z veřejného rejstříku, které povinný subjekt využil a zpracoval pro potřeby vlastních statistik, ale o jím získané osobní údaje žadatele, které zpracoval a zveřejnil. Shoda údajů, které získal povinný subjekt z došlých žádostí, a údajů, které obsahuje veřejný rejstřík, tak není v daném případě relevantní ve smyslu ochrany osobních údajů, resp. jejího prolomení. Aplikace § 5 odst. 2 písm. d) zákona je založena na situaci, kdy subjekt (správce či zpracovatel) oprávněně zveřejněné údaje dále zpracovává. Nastane-li situace, že povinný subjekt údaje uvedené ve veřejném rejstříku nezpracovával (tedy ani nezveřejňoval), pouze se argumentačně zaštiťuje tím, že zveřejnil takové údaje, které stejně již ve veřejném rejstříku běžně dostupné jsou, nezabývá žadatele právní ochrany a neovlivňuje jejich status ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Jinými slovy, pokud dojde k neoprávněnému zveřejnění, okolnost, že údaje se rovněž nachází ve veřejném zdroji, sama o sobě jejich zpracování v rozporu se zákonem nelegalizuje.
28. Popsanou právní úpravu vykládá soud tak, že povinný subjekt není oprávněn zveřejnit

osobní údaje žadatele o informaci, které žadatel povinnému subjektu sdělil ve své žádosti o informaci, a to i v případě, že dotčené osobní údaje jsou součástí veřejných rejstříků.

29. K problematice zveřejňování osobních údajů žadatelů o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. existuje ustálená judikatura správních soudů, podle níž povinnost povinného subjektu zveřejnit informaci poskytnutou na žádost nemá vliv na zákaz zveřejňování osobních údajů žadatele (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30 A 112/2018-70 ze dne 26. 9. 2018, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, čj. 8 A 46/2017-27, nebo rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 4. 2018, čj. 51 A 72/2017-36, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 4. 2018, čj. 65 A 5/2018-39, a nebo rozsudek Krajského soudem v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, čj. 59A 6/2018-49). Jakkoliv je zřejmá existence povinnosti žalovaného jako povinného subjektu zveřejnit informaci poskytnutou na žádost, nijak se tato povinnost netýká zveřejnění osobních údajů žadatele. Naopak, ohledně jejich zveřejnění musí povinný subjekt respektovat omezení, stanovená v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, odkazující na normy zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, které však žádné zveřejnění osobních údajů žadatele o informace neumožňují. Popsaná právní východiska byla aprobována Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37.
30. V posuzované věci mají výše uvedené právní závěry následující konsekvence.
31. Na základě údajů zveřejněných o žalobci žalovaným bylo možno nepochybně žalobce kontaktovat a vyhledat. Jde tedy bezpochyby o údaje, na základě kterých bylo možné žalobce jednoznačně určit. Lze uzavřít, že předmětný dokument zveřejněný žalovaným obsahoval osobní údaje žalobce ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů č. 101/2000 Sb. Zásah v podobě zveřejnění osobních údajů tedy byl bez ohledu na účel zveřejnění zaměřen proti žalobci.
32. Žalovaný nebyl oprávněn zveřejnit osobní údaje žalobce, jichž se mu dostalo v žádosti žalobce o informaci, přičemž skutečnost, že dotčené osobní údaje mohou být součástí veřejných rejstříků, není pro posouzení oprávněnosti zveřejnění právně relevantní. Žalobce tudíž prokázal, že došlo k neoprávněnému zveřejnění jeho osobních údajů, čímž byloasaženo do jeho právní sféry ve smyslu porušení práva na soukromí. Není třeba hodnotit intenzitu či rozsah zásahu, neboť toto není určující z hlediska konstatování nezákonnosti, nadto v situaci, kdy se jedná o zásah do práva na soukromí, nikoli o proti sobě stojící ústavní práva, jejichž proporcionalitu by bylo třeba posuzovat.
33. Soud shrnuje, že žalovaný zveřejnil žalobcovy osobní údaje bez jakéhokoli právního podkladu. Žalovaný tedy jednal v rozporu se zákonem a svým pochybením zasáhl do žalobcových práv. Žalobce tedy byl přímo (1. podmínka § 82 s. ř. s.) zkrácen na svých právech (2. podmínka § 82 s. ř. s.) nezákonným (3. podmínka § 82 s. ř. s.) zásahem, konkrétně tím, že žalovaný zveřejnil žalobcovy osobní údaje, aniž by k tomu byl

oprávněn. Nejednalo se o rozhodnutí (4. podmínka § 82 s. ř. s.) a tím, že šlo o žalobcovy osobní údaje, byl zásah zaměřen přímo proti němu (5. podmínka § 82 s. ř. s.).

34. Z pohledu § 82 s. ř. s. zásah žalovaného naplnil všechny podmínky definované výše, tj. žalobce byl přímo zkrácen na svých právech na ochranu svých osobních údajů žalovaným nezákonným zásahem žalovaného, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti žalobci.
35. Ke zbylé, nevypořádané, procesní obraně žalovaného soud uvádí následující.
36. Jak je výše podrobně zdůvodněno, skutečnost, zda jsou žalovaným zveřejněné osobní údaje žalobce veřejně známé z veřejných rejstříků či jiných médií, není pro posouzení žaloby relevantní. Stejně tak je právně bezvýznamné, zda žalobci vznikla skutečně nějaká újma.
37. Pokud žalovaný tvrdil, že před podáním žaloby byly dotčené údaje zcela anonymizovány, pak toto tvrzení bylo prokázáno aktuálním obsahem předmětné webové stránky žalovaného zjištěným dokazováním při jednání soudu i shodnými skutkovými tvrzení obou účastníků.
38. Poukazoval-li žalovaný na nemístnost požadavku žalobce na ústní projednání věci, pak tomu nelze přisvědčit, protože žalobce se jen domáhal svých zákonem garantovaných práv. Rozhodně nelze za důkaz o zneužití práv považovat požadavek žalobce na projednání věci v ústním jednání, když jde o ústavní právo žalobce.
39. Uváděl-li žalovaný, že ze strany žalobce se jedná pouze o zneužívání práva a jednání žalobce by tak nemělo požívat soudní ochrany, pak tato námitka nemůže ovlivnit meritorní rozhodnutí o žalobě žalobce, protože předmětem posouzení soudu bylo, zda žalovaný postupoval právně souladně či nikoli. Měl-li žalovaný žádost žalobce za projev zneužití práva, pak měl podle toho jednat při jejím vyřízení a žádost odmítnout. To se však nestalo, neboť žalovaný žádost žalobce věcně vyřídil. Jednal-li žalobce při zveřejnění osobních údajů žalobce v souvislosti s vyřízením jeho žádosti vadně (ať již byla projevem zneužití práva či nikoli), nemůže se dovolávat skutečností souvisejících s žádostí žalobce.
40. Z výše uvedených důvodů byla žaloba žalobce důvodná, proto jí soud v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. vyhověl.
41. Vzhledem k okolnostem případu, popsaným níže v tomto rozsudku, považuje soud výrok deklarující nezákonnost zásahu žalovaného za naprosto dostačující zadostiučinění žalobci.
42. Soud neprovedl žalobcem v replice navržený důkaz (metodika ministerstva vnitra), neboť jeho provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, protože obsah metodiky nemohl mít vliv na rozhodnutí soudu. Ze stejného důvodu zamítl soud i důkazní návrh žalobce, vznesený při jednání soudu, na svůj účastnický výsledek.
43. Soud dodává, že si je vědom, že jiné správní soudy (například Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem čj. 52 A 10/2019 – 58, ze dne 4. 7. 2019, nebo rozsudkem čj. 52 A 7/2019 - 112, ze dne 4. 7. 2019, když kasační stížnost proti

němu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem čj. 9 As 242/2019 - 50, ze dne 8. listopadu 2019) žaloby klienta zástupce žalobce, kterého zástupce žalobce jmenoval ve svém závěrečném návrhu, spočívající na obdobném skutkovém základu zamítají. Nicméně soud ve věci žalobce na rozdíl od tam řešených případů nezjistil, že by žalobce podával desítky obdobných správních žalob a že by tuto činnost prováděl systematicky za účelem prospěchu. Proto zdejší soud meritorně žalobě žalobce vyhověl.

44. Soud pro úplnost s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 9 As 429/2018-35, uvádí, že se nezabýval žalobcovou polemikou týkající se činnosti kasačního soudu, když za žalovaného byl jasně označen jiný, nesouvisející subjekt, a také žalobní petit nesměřoval nijak k Nejvyššímu správnímu soudu.

VIII.

Náklady řízení

45. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Podle § 60 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.
46. Soud vzhledem k níže popsaným okolnostem případu zvažoval použití § 60 odst. 7 s. ř. s., a proto žalobci při jednání dal procesní prostor k tomu, aby se mohl k takovému zamýšlenému postupu soudu vyjádřit, zvláště proto, že proti rozhodnutí o nákladech řízení není přípustná kasační stížnost (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3225/13 ze dne 4. 2. 2014, sp. zn. I. ÚS 3370/13 ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 3845/15 ze dne 15. 3. 2016 či sp. zn. III. ÚS 2938/16 ze dne 27. 2. 2018).
47. Žalobce se ústy svého procesního zástupce vyjádřil k rozhodnutí o nákladech řízení následovně: Žádost žalobce na žalovaného nebyla bezdůvodná. Nelze vyloučit, že správní úřady zveřejňují osobní údaje žadatele o informaci schválně a účelově s cílem poškodit žadatele, který se zajímá o věci veřejné. Zástupce žalobce se díval na internet a zjistil, že jsou zde zveřejněny osobní údaje klienta, a proto na to klienta upozornil, když v soudním řízení před Městským soudem v Praze se žalobou neuspěl a nyní bude věc projednávat Nejvyšší správní soud. Posuzovaná věc je jeho druhým takovým případem. Zástupce žalobce uvedl, že zastupuje více klientů v obdobných věcech jako je věc žalobce, přičemž zpočátku mu byla přiznávána náhrada nákladů řízení, ale pak se rozhodovací praxe změnila a náhrada nákladů řízení mu není přiznávána. Poukázal na to, že při zastupování Ing. J. v obdobných věcech postupoval tak, že správní úřad vyzval k anonymizaci zveřejněných osobních údajů, správní úřad toto provedl a on pak v řízení o deklaratorní žalobě náklady řízení nedostal. V jiných případech tohoto klienta postupoval i odlišně, tedy tak, že správní úřad před podáním žaloby nevyzval a správní úřad teprve po podání žaloby provedl anonymizaci a i v takovém případě mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Zástupce uvedl ze své praxe, že se stává, že správní úřad na předžalobní výzvu zareaguje prostřednictvím svého starosty či právníka, že pochybení uzná, ale zástupce žalobce toto komentoval řečnickou otázkou,

zda toto má žalobci stačit, zda ho to má uspokojit. Žalovaný sice údaje před zahájením řízení anonymizoval, ale žalobce neměl v ruce od žalovaného nic závazného, když to získá až v soudním řízení. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce tento typ žaloby podal poprvé s tím, že s žádostí na poskytnutí předmětných informací se obrátil na mnoho správních úřadů, podal určitě víc než deset žádostí, ale nemá chuť prohlížet úřední desky obecních úřadů. Žaloba žalobce měla preventivní charakter, zkusil podat jednu žalobu a chtěl vidět, co bude dál. Pokud žalobci nebudou přiznány náklady řízení, tak to žalobce přežije. Zástupce žalobce svou závěrečnou řeč uzavřel tím, že jemu i žalobci je úplně jedno, zda budou náklady řízení přiznány, protože když proti negativnímu rozhodnutí o nákladech řízení podá ústavní stížnost, stejně jí Ústavní soud nevyhoví.

48. Soud vychází z toho, že čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na informace. Ústavní politické právo na to, aby státní orgány a orgány územní samosprávy přiměřeným způsobem poskytovaly informace o své činnosti dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod je konkretizováno v zákoně č. 106/1999 Sb. Naplnění ústavního práva na informace, které mají k dispozici státní orgány, orgány územní samosprávy a další právní subjekty, které na základě zákona rozhodují o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a občanem. Smyslem práva na informace je zajistit transparentnost jednání státu a umožnit kontrolu státu ze strany občanů.
49. Soud vychází z toho, že skutečnost, že žadatel podává velké množství žádostí o poskytnutí informací, sama o sobě neznamená, že by jeho žádosti měly být považovány za projev zneužití práva. Nicméně v případě žalobce nešlo jen o větší množství žádostí, ale o žádosti sériové, zčásti i nedůvodné (dotaz na počet obyvatel žalobce nikterak nezdůvodnil). Žalobce vysvětloval, že informace o P.V. u žalovaného žádal proto, že tato osoba jako svědek lhala v řízení před Okresním soudem v Blansku a žalobce se žádostí o informace snažil získat důkazy o tom, že P.V. se na něm snaží před soudem vylákat peníze pomocí nepravdivých údajů. K tomu soud uvádí, že pokud, jak žalobce uvádí, P.V. v řízení vystupoval jako svědek, nebyl účastníkem řízení a výsledkem soudního řízení tedy nemohlo být vylákání peněz P.V. na žalobci. Je zcela evidentní, a žalobce to ani nepopírá, že vícečetné žádosti žalobce o informace byly motivovány výlučně osobním prospěchem žalobce (chtěl získat informaci užitečnou právě a jedinečně pro něj). Podle přesvědčení soudu nešlo o informace o veřejné činnosti žalovaného za účelem kontroly žalovaného ze strany občanů. Účel žádostí žalobce (ať již byl prospěchářský, ziskuchtivý či šikanózní) se v každém případě míjí s účelem ústavně chráněného práva na informace. Právo na informace jako významné politické ústavně chráněné právo musí být respektováno a výrazem takového hlubokého respektu je podle soudu odpovědné a neustálé hledání a nalézání jeho limitů v případech, kdy se toto právo zneužije.
50. Podle soudu sama žádost žalobce byla projevem zneužití práva na informace, a to z důvodů popsaných v předchozím odstavci. Tento závěr podporuje i fakt, že žalobcova žaloba směřovala jen k deklaratornímu výroku rozhodnutí, že žalobce před podáním žaloby žalovaného k odstranění osobních údajů z webu ani k uznání nezákonného zásahu nevyzval a že iniciativa k podání žaloby vzešla od advokáta žalobce (emailový dopis z 11. 10. 2019). Žalobci podle soudu v případě jeho žaloby nešlo o to, aby žalovaný jako povinný subjekt jeho osobní údaje z webové stránky co nejdříve odstranil a své pochybení uznal, ale šlo mu především o soudní proces se žalovaným. Pokud žalobce žalovaného k odstranění údajů před podáním žaloby

nevyzval, nemohl vědět, zda je nezákonnost zveřejnění údajů mezi stranami vůbec sporná a zda je důvod pro vedení soudního sporu.

51. Podle § 2 s. ř. s. poskytují správní soudy ochranu veřejným subjektivním právům, čímž je definován smysl soudního řízení správního. Cítí-li se osoba ve svých veřejných subjektivních právech ohrožena, musí nalézt útočiště u správního soudu. Při zveřejnění údajů žalobce žalovaný pochybil a své pochybení odstranil, aniž byl k tomu žalobcem vyzván. Žalobce před podáním žaloby nezjišťoval, zda je nezákonnost zásahu mezi stranami sporná, čímž znemožnil, že by věc byla vyřešena mimosoudně prohlášením žalovaného, že nezákonnost zásahu uznává. Tak by se žalobci dostalo stejného zadostiučinění, jehož se domáhal žalobou, a došlo by ke stejné tvrzené nápravě narušené důvěry žalobce v právo a veřejnou správu. Prohlášení žalovaného by mohlo být stejně jako soudní rozhodnutí kvalifikovaným podkladem pro uplatnění nároku na náhradu újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. Závěry soudu přijaté v této věci jsou však odůvodněny konkrétními okolnostmi projednávané věci a nevedou k obecnému závěru, že by podmínkou pro přiznání náhrady nákladů řízení v řízení o deklaratorní žalobě podle § 82 s. ř. s. byla předžalobní výzva podle § 142a o. s. ř. nebo stížnost dle § 175 správního řádu. Soud žalobci náhradu nákladů řízení v této věci nepřiznal z výjimečných důvodů hodných zvláštního zřetele uvedených v tomto rozsudku, protože soud dospěl k závěru, že by bylo nespravedlivé uložit povinnost hradit náklady řízení žalovanému.
52. Soud neuvěřil žalobci, že účelem jeho žaloby byla snaha o kultivaci veřejné správy, a to jak z důvodu, že se nepokusil věc řešit mimosoudně, tak i s ohledem na privátní charakter jeho žádosti žalovanému o informace, která neměla pražádný veřejný přesah. V každém případě, i kdyby žalobce žalobou mířil ke zušlechtnění veřejného prostoru, pak jeho žalobě bylo meritorně vyhověno, ale náklady řízení je povinen nést si sám žalobce, protože popsany účel není ochranou jeho veřejných subjektivních práv. Nepřijatelnou se jeví soudu argumentace žalobce směřující k tomu, že žalovaného vyjde levněji, když zaplatí žalobci náklady řízení, než když si zaplatí školení o nařízení GDPR, neboť svědčí pro prospěchářský charakter žaloby žalobce. Z vyjádření zástupce žalobce je zřejmé, že jeho procesní strategie při zastupování svých klientů je mířena na náklady řízení, když prohlášení starosty obec či právníka obce o nezákonnosti zásahu (podle soudu nedůvodně) nepovažuje za dostatečný důvod nevést soudní spor, což dokumentuje i vyjádření zástupce žalobce, že žalobce zkusil podat jednu žalobu a chtěl vidět, co bude dál.
53. Žalobce si odporoval v tom, že na jedné straně v replice uváděl, že výše nákladů řízení je pro žalobce citelná, protože se jedná o dvojnásobek výdajů žalobce na bydlení, a na druhé straně v závěrečném návrhu žalobce uváděl, že je mu úplně jedno, zda mu budou náklady řízení přiznány.
54. K argumentaci žalobce, že nelze vyloučit, že správní úřady zveřejňují osobní údaje žadatele o informaci schválně a účelově s cílem poškodit žadatele, který se zajímá o věci

veřejné, soud uvádí, že v posuzovaném případě nebylo účelové jednání žalovaného zjištěno.

55. Žalobce poukázal na to, že jiné senáty zdejšího soudu žalobci právo na náklady řízení přiznaly a odkázal na rozsudky zdejšího soudu čj. 55 A 5/2018-62 a sp. zn. 30 A 230/2017. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. dubna 2018, čj. 30 A 230/2017 – 56, soud zjistil, že šlo o skutkově odlišný případ, protože zde žalovaná strana provedla anonymizaci údajů teprve po doručení žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, kde žalující stranu zastupoval současný zástupce žalobce. Zdejší soud žádný žalobcem tvrzený rozsudek čj. 55 A 5/2018-62 ze dne 17. 12. 2018 nevydal. Rozsudek žalobcem uvedeného čísla jednacího a data však vydal Krajský soud v Praze, jenž však též projednával věc odlišnou od účastníků řízení, a to konkrétně v tom, že i zde žalovaná strana provedla anonymizaci údajů teprve po zahájení řízení o žalobě žalující strany zastupované současným zástupcem žalobce. V posledně uvedené věci soud rozhodl přes nesouhlas žalující strany o žalobě bez jednání s odůvodněním, že by bylo nedůvodné věc prodlužovat nařizováním neefektivního jednání, při kterém by byly jen konstatovány bezrozporné skutečnosti, zvláště když žalovaný neúspěšný účastník s rozhodnutím bez nařízení jednání předem výslovně souhlasil.
56. Soud je toho názoru, že soukromoprávní zásada zakotvená v § 6 odst. 1, 2 o. z., že každý má povinnost jednat v právním styku poctivě a že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého činu, je přiměřeně použitelná i na poměry souzené věci. Žalobce podle soudu jednal nepoctivě, a proto by bylo nespravedlivé, byla-li by žalovanému uložena povinnost platit žalobci náklady řízení.
57. Soud odkazuje i na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3476/18 ze dne 8. 1. 2019, kde Ústavní soud aproboval závěry Krajského soudu v Brně v jeho rozsudku ze dne 21. 8. 2018, čj. 62 A 79/2018-72, že žalující strana nemá nárok na náhradu nákladů řízení, pokud je zjištěno, že jí nešlo o to, aby povinný subjekt její osobní údaje z webové stránky neprodleně odstranil a aby došlo ke smírnému vyřešení sporu, nýbrž pravděpodobně o to, aby se s povinným subjektem soudil. Pokud z jednání žalující strany plyne, že neměla zájem na rychlém odstranění svých osobních údajů z webové stránky (na povinný subjekt se žádostí o odstranění údajů neobrátila), tudíž neměla ve skutečnosti zájem postavit najisto, zda bylo jednání povinného subjektu nezákonné či nikoli, je to dostatečným důvodem hodným zvláštního zřetele pro to, aby soud žalobci náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 7 s.ř.s. nepřiznal.
58. Soud tedy procesní strategii žalobce a jeho zájem na vedení soudního sporu hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která podle § 60 odst. 7 s. ř. s. odůvodňuje úplné nepřiznání práva žalobci na náhradu nákladů řízení.
59. Vzhledem k tomu, že žalovaný nebyl v řízení úspěšný, rozhodl soud o tom, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu